

i alt Fald i første Omgang tilkommer mig at omtale, og jeg skal anbefale disse Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie.

Piper: Ved første Behandling af dette Lovforslag anbefalede jeg det til videre Fremme under den Forudsætning, at man ved Forhandling i Udvalget kunde naa til et Resultat, der baade fremmede Lovforslagets Hensigt, at tilvejebringe den nødvendige Jord til Udstykning til mindre Landbrug og at løse de Baand, som hvilede paa Majoraterne, og gjorde dette paa en saadan Maade, at man behandlede baade Besidderne og Slægten paa en billig og hensyntagende Maade. De Forhandlinger, der har fundet Sted i Udvalget, har jo medført enkelte Forbedringer af Forslaget, men jeg maa udtale min Beklagelse af, at det Parti, jeg tilhører, har mødt Modstand paa visse Hovedpunkter, som jeg nærmere skal omtale, naar jeg nu kommer til de forskellige Ændringer, vi har set os nødt til at foreslaa.

Medens Lovforslaget i øvrigt tilsigter en frivillig Afløsning, er der i § 11 lagt en Særbeskatning paa de Majoratsbesiddere, som ikke vil gøre Brug af den frivillige Afløsning. Dette finder vi uforeneligt med Tanken om den frivillige Afløsning. Vi har derfor stillet vort Ændringsforslag til § 1 under Nr. 21, der gaar ud paa, at de Besiddere, der ikke benytter sig af den frivillige Afløsning, maa være underkastede de Bestemmelser, der vil blive truffet i en ny Lov, som Regeringen til den Tid vil være pligtig at fremsætte. Len og Stamhuse skal jo efter Grundlovens § 91 afløses, og de, der ikke afløser dem frivilligt, maa saa underkaste sig de Bestemmelser, som til den Tid vil være at træffe ved Lov. Men vi kan ikke billige, at man nu vedtager § 11, saaledes som foreslaaet, idet den nærmest har Karakteren af en Tvangsparagraf.

Den Løsning, der er foreslaaet i Lovforslagets § 4, kan vi fra vor Side heller ikke tiltræde. Fideikommisserne og Majoraterne tilhører ikke de nuværende Besiddere, disse har kun en Brugsret, hvorimod det er Slægten, der ejer dem. Lovforslaget lægger i alt for høj Grad Vægt paa at komme overens med de nuværende Besiddere, tager ikke Hensyn til Slægten og Slægtens Ret, men affinder sig med Slægten paa den Maade, at man trækker en ganske vilkaarlig Grænselinie. Man siger: To af Slægten kan man indrømme nogen Ret, de øvrige faar slet ingen, og overfor de to af Slægten, hvis Ret man anerkender, slaar

man fast, at de kun skal have Ret til henholdsvis $\frac{2}{5}$ og $\frac{1}{5}$. Dette mener vi ikke er i Overensstemmelse med det foreliggende Retsgrundlag, og vi kan ikke have noget Medansvar for en saadan Ordning. Vi stiller et Ændringsforslag under Nr. 4, der anviser den Vej, at alle de nu fødte Medlemmer af Slægten bevarer deres Ret til at blive Besiddere, og at Værdierne i Majoratet, Kapitalerne, efter at Staten har faaet den Afgift, den skal have, og efter at den Jord er blevet udløst, som skal udløses, bevares under Lenskontrollen, indtil den sidste nulevende Successor har taget Besiddelsen i Brug. Vi mener, at denne Løsning er mere retfærdig, mere forsvarlig end Lovforslagets § 11.

Ved Siden af, at vi fra vort Partis Side ønsker, at disse Baand skal løses, og at den fornødne Jord skal stilles til Raadighed, ønsker vi, at dette skal ske paa en saa lidet krænkende og lidet generende Maade for Besidderne som muligt. Men den Maade, hvorpaa det vil ske i Lovforslaget efter Flertallets Ændringsforslag — hvorved det, hvis det bliver vedtaget, slaar fast, at Ejendomsskylden af 1920 skal være den gældende for Vurderingen, at Fideikommissbesidderen skal svare 20 pCt. af den saaledes opgjorte Kapital, men at derimod ikke Ejendomsskylden af 1920, den Ejendomsskyld, til hvilken Jorden nu vurderes, men den Værdi, som en forstandig Køber til sin Tid vil give for Jorden, skal være bestemmende for den Pris, Besidderne skal have for den Jord, de afstaar —, finder jeg ganske uforenelig med alle Rets-hensyn. Fra vort Partis Side har vi derfor stillet forskellige Ændringsforslag for at skaffe rimeligere Kaar til Stede for dem, der skal afgive Jord. Vi har i Ændringsforslag Nr. 1 foreslaaet, at Afgiften sættes til 15 pCt. Ændringsforslag Nr. 2 er vi ikke Medforslagsstillere til, og jeg maa, da man fra Flertallets Side har stillet Ændringsforslag Nr. 9, opfordre mine Meningsfæller til at stemme mod disse to af Flertallet stillede Ændringsforslag, Nr. 2, fordi de indfører Ejendomsskylden af 1920, Nr. 9, fordi det ikke lægger den samme Værdi til Grund, naar Besidderne skal afgive Jord til det offentlige. Jeg og mine Meningsfæller har stillet Ændringsforslag Nr. 10, der har en lidt anden Affattelse end det af Flertallet stillede Ændringsforslag under Nr. 9, idet vi under Nr. 10 siger: Erstatningen for den til Afstaaelse bestemte Jord fastsættes, saa snart denne er udpeget af Vurderingsraadet — i øvrigt er Ændringsforslaget enslydende med det